

Wojciech Odrowąż-Sypniewski

Tryb postępowania z wnioskiem o wyrażenie przez Sejm zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej wniesionym przez oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego w sytuacji, gdy sąd prawomocnie umorzył postępowanie¹

The procedure for dealing with a request for Sejm's consent to bring a Deputy to criminal accountability, submitted by a subsidiary prosecutor in a situation when the court has finally dismissed the proceedings: The Author concludes that the Rules Deputies' and Immunity Affairs Committee should not continue to examine application request of the subsidiary prosecutor after the court of appeal has finally dismissed the criminal proceedings. It should be assumed that revoking of a valid procedural decision terminating these proceedings will give rise to the necessity of submitting a new application for waiver of immunity. An entity that submitted an application for waiver of immunity may freely dispose of it until the Sejm adopts a resolution regarding the consent to bring the Deputy to criminal accountability or until the Deputy's submission of the statement referred to in Article 105 para. 4 of the Constitution.

Keywords: immunity | Deputy

Słowa kluczowe: immunitet | poseł

Ekspert ds. legislacji BAS; wojciech.sypniewski@sejm.gov.pl.

Przedmiot opinii

Przedmiotem opinii jest odpowiedź na następujące pytania:

- *Czy Komisja Regulaminowa i Spraw Poselskich powinna kontynuować rozpatrywanie wniosku oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego w sprawie, co do której sąd apelacyjny wydał prawomocne postanowienie o umorzeniu postępowania?*

¹ *Opinia prawna na temat trybu postępowania z wnioskiem o wyrażenie przez Sejm zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej wniesionym przez oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego w sytuacji, gdy sąd prawomocnie umorzył postępowanie sporządzona 24 marca 2016 r. na zlecenie przewodniczącego Komisji Regulaminowej i Spraw Poselskich; BAS-WAU iP 467/16.*

- *Czy w przypadku, gdy oskarżycielowi posiłkowemu subsydiarnemu uda się uzyskać kasację postanowienia, złożony przez niego uprzednio, wniosek może być dalej procedowany w Sejmie, czy też należy złożyć wniosek kolejny?*
- *Czy Komisja Regulaminowa i Spraw Poselskich w oparciu o obowiązujące przepisy prawne może wniosek oskarżyciela odesłać, gdyż zdaniem Komisji procedowanie tego wniosku jest bezprzedmiotowe?*
- *Czy wnioskodawca może wycofać wniosek na każdym etapie postępowania w Sejmie?*

Wątpliwości zawarte w pytaniach sformułowane zostały na tle wniosku o wyrażenie przez Sejm zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej posła M. wniesionego w dniu 15 czerwca 2015 r. przez P., reprezentowanego przez pełnomocnika radcę prawnego Ś. (wniosek wniesiony został w Sejmie VII kadencji). Wnioskodawca (oskarżyciel posiłkowy subsydiarny) – działając na podstawie art. 55 § 1 Kodeksu postępowania karnego (dalej: k.p.k.) – zarzucał we wniosku posłowi M. popełnienie czynów z art. 231 § 1 Kodeksu karnego (dalej: k.k.) pozostających w zbiegu z art. 271 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. i art. 265 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i w tym kontekście wnosił o wyrażenie przez Sejm zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej. Pełnomocnik wnioskodawcy wskazał jednocześnie, że w związku z powtórным umorzeniem śledztwa w sprawie o sygnaturze akt Ap V Ds 29/15 prowadzonym przez Prokuraturę Apelacyjną w W. V Wydział ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji, subsydiarny akt oskarżenia został złożony w Sądzie Okręgowym w W. XII Wydział Karny.

Pierwotnie wniosek w omawianym kształcie – mimo że dotyczył czynu ściganego z oskarżenia publicznego – skierowany został przez wnioskodawcę bezpośrednio do Marszałka Sejmu z pominięciem Prokuratora Generalnego, co stanowiło naruszenie wymogów wynikających z art. 7b ust. 1 ustawy z 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz.U. poz. 1605, ze zm.; dalej: ustawa, u.w.m.p.s.)². Sanowanie tej wady nastąpiło wnioskiem z 7 lipca 2015 r., który został wniesiony na ręce Marszałka Sejmu za pośrednictwem Prokuratora Generalnego³.

Z postanowienia Sądu Apelacyjnego w W. II Wydział Karny z 8 października 2015 r. (sygn. akt II AKz 736/15) wynika, że Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z 9 września 2015 r. umorzył postępowanie przeciwko M. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zbiegu z art. 271 § 1 k.k. w zbiegu z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 265 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w sprawie zainicjowanej subsydiarnym aktem oskarżenia wniesionym przez P. Podstawą umorzenia postępowania był art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. z uwagi na brak wymaganego zezwolenia na ściganie. Powyższe postanowienie zostało zaskarżone – w omówionej wyżej części – przez

² Zob. opinię Biura Analiz Sejmowych (BAS) z 23 czerwca 2015 r., BAS-WAUiP 1398/15.

³ Zob. opinię BAS z 17 sierpnia 2015 r., BAS-WAUiP 1807/15.

pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego oraz przez oskarżonego. Sąd Apelacyjny w W. II Wydział Karny postanowieniem z 8 października 2015 r. (sygn. akt II AKz 736/15) po rozpoznaniu obu wniesionych zażaleń utrzymał w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w W. w zaskarżonej części.

Jakkolwiek wątpliwości sformułowane zostały na tle konkretnego przypadku, to jednak mają one charakter ogólny i domagają się odpowiedzi uniwersalnej. W dalszej części opinii podjęta zostanie próba odpowiedzi na sformułowane abstrakcyjne pytania, obejmująca również rozstrzygnięcie *in concreto* wątpliwości związanych ze sprawą przywołaną powyżej.

Uwagi szczegółowe

1. Kwestię skutków prawomocnego umorzenia postępowania karnego zainicjowanego przez oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego dla postępowania Komisji Regulaminowej i Spraw Poselskich, w którym rozpatrywany jest wniosek tegoż oskarżyciela o wyrażenie zgody przez Sejm na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej (dalej: wniosek o uchylenie immunitetu), oceniać należy z uwzględnieniem z jednej strony statusu oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego w postępowaniu karnym, z drugiej zaś w kontekście wymogów warunkujących możliwość przedłożenia Marszałkowi Sejmu takiego wniosku oraz popierania go w toku dalszego postępowania przed organami izby. W myśl art. 55 § 1 k.p.k. zdanie pierwsze: *w razie powtórnego wydania postanowienia o odmowie wszczęcia lub o umorzeniu postępowania w wypadku, o którym mowa w art. 330 § 2, pokrzywdzony może w terminie miesiąca od doręczenia mu zawiadomienia o postanowieniu wnieść akt oskarżenia do sądu, dołączając po jednym odpisie dla każdego oskarżonego oraz dla prokuratora*. Akt oskarżenia wniesiony przez pokrzywdzonego powinien być sporządzony i podpisany przez pełnomocnika (§ 2). Analiza przywołanego przepisu wskazuje, że Kodeks postępowania karnego wiąże uzyskanie statusu oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego z zaistnieniem określonych przesłanek oraz założeniem wykorzystania przez pokrzywdzonego uprawnień wynikających z art. 306 § 1 i 2 k.p.k.

W przypadku odmowy wszczęcia śledztwa lub dochodzenia albo umorzenia postępowania przygotowawczego pokrzywdzony może wnieść zażalenie do prokuratora nadrzędnego nad prokuratorem, który wydał lub zatwierdził postanowienie. W sytuacji, gdy prokurator nadrzędny nie przychylił się do zażalenia, zobowiązany jest skierować je do sądu (art. 306 § 1 i 2 k.p.k.). Sąd właściwy do rozpoznania sprawy utrzymuje w mocy postanowienie prokuratora albo je uchylił. Jeżeli sąd uchylił postanowienie o umorzeniu postępowania przygotowawczego lub odmowie jego wszczęcia, to zobowiązany jest określić powody uchylenia, a w miarę potrzeby także okoliczności, które należy wyjaśnić, lub czynności (wskazania te są dla prokuratora wiążące), (art. 330 § 1 k.p.k.). W sytuacji, gdy

prokurator rejonowy nadal nie znajduje podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, wydaje ponownie postanowienie o umorzeniu postępowania przygotowawczego lub odmowie jego wszczęcia. Postanowienie to podlega zaskarżeniu do prokuratora nadzrędnego (art. 330 § 2 k.p.k.). W razie utrzymania w mocy zaskarżanego postanowienia pokrzywdzony może wnieść akt oskarżenia określony w art. 55 § 1 k.p.k., przy czym na dokonanie tej czynności ma jeden miesiąc od doręczenia mu zawiadomienia o powtórnym wydaniu postanowienia o odmowie wszczęcia lub umorzenia postępowania (termin prekluzyjny – art. 56 § 2 k.p.k.).

Instytucja subsydiarnego aktu oskarżenia stanowi wyjątek od przyjętej w polskiej procedurze karnej zasady, w myśl której organami powołanymi do ścigania przestępstw publicznoskarbowych są organy prowadzące postępowanie przygotowawcze (w szczególności prokurator, Policja, inne organy, którym przysługują uprawnienia Policji). W myśl art. 45 § 1 k.p.k. oskarżycielem publicznym przed wszystkimi sądami jest prokurator, a inne organy państwowe mogą wykonywać tę funkcję tylko w szczególnych przypadkach określonych ustawą. Konstrukcja przyjęta w art. 55 § 1 pozwala pokrzywdzonemu na reprezentację swojego „interesu prywatnego” w sprawach ściganych z oskarżenia publicznego w ramach ściśle wyznaczonych przepisami prawa. Chodzi o to, by pokrzywdzony mógł dochodzić swych uprawnień wynikających z faktu bezpośredniego naruszenia lub zagrożenia jego dobra prawnego przez przestępstwo w sytuacji, w której oskarżyciel publiczny nie działa, a istnieje uzasadnione podejrzenie, że do takiego naruszenia doszło. Szczególny procesowy status oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego dotyczy zatem konkretnego zdarzenia faktycznego, które było przedmiotem postanowień prokuratorskich o odmowie wszczęcia lub umorzeniu postępowania. Uprawnienie do dochodzenia „prywatnego interesu” dotyczy ściśle określonego czynu oraz może być realizowane wyłącznie w granicach wyznaczanych przez ustawę procesową.

Ustawa o wykonywaniu mandatu posła i senatora określa wymogi formalne, które musi spełniać wniosek o uchylenie immunitetu (art. 7b ust. 4), oraz ustala zasadę, w myśl której wnioski dotyczące spraw o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego składa się za pośrednictwem Prokuratora Generalnego (art. 7b ust. 1). Ustawa nie formułuje żadnych warunków dotyczących tego, kto – za pośrednictwem Prokuratora Generalnego – może złożyć wniosek o uchylenie immunitetu w sprawie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego (inaczej jest w przypadku wniosków w sprawach o przestępstwo ścigane z oskarżenia prywatnego, wówczas ustawa wyznacza zasadę, że taki wniosek może wnieść wyłącznie „oskarżyciel prywatny” i może to nastąpić jedynie „po wniesieniu sprawy do sądu” – art. 7b ust. 2). Kwestię uprawnienia do wystąpienia z wnioskiem o uchylenie immunitetu w sprawie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego rozważać należy na gruncie Kodeksu postępowania karnego. W myśl art. 13 k.p.k.: *uzyskanie zezwolenia władzy, od którego ustawa uzależnia ściganie, należy do oskarżyciela*. Obowiązek oraz uprawnienie do inicjowania postępowania

nia zmierzającego do uzyskania zezwolenia władzy są immanentnie związane ze statusem oskarżyciela w procesie karnym oraz realizacją celów tego procesu.

W przypadku przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego prawo do ich inicjowania przed wszystkimi sądami ma prokurator (a inne organy państwowe w zakresie określonym przez szczególne przepisy ustawy). Pokrzywdzony może wnieść do sądu subsydiarny akt oskarżenia i popierać go do momentu prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie. Skutkiem takiego prawomocnego rozstrzygnięcia jest stan, w którym ustaje stan zawisłości prawnej sprawy, a decyzja procesowa jest ostateczna (nieodwołalna), co wiąże się z brakiem możliwości jej zakwestionowania (zaskarżenia) w drodze zwyczajnych środków odwoławczych⁴. Prawomocne orzeczenie sądu kończące postępowanie formalnie realizuje cel procesu karnego oraz zakłada konsumpcję skargi i powstanie przeszkody procesowej *res iudicata*, mimo że stronom postępowania ustawa procesowa przyznaje w ściśle wyznaczonym zakresie prawo do złożenia nadzwyczajnych środków zaskarżenia (tj. kasacja i wznowienie postępowania). Strony postępowania, które zostało zakończone prawomocnym orzeczeniem sądu kończącym postępowanie, mogą – w terminie 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem – wnieść kasację do Sądu Najwyższego, jednak nie powoduje to wzruszenia prawomocności decyzji procesowej, ponieważ nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego orzeczenia. Kasacja, będąca nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (bezwzględne przyczyny odwoławcze) lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.).

Prawomocne orzeczenie sądowe umarzające postępowanie karne powoduje, że toczące się w Sejmie postępowanie w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu staje się bezprzedmiotowe. Po umorzeniu postępowania karnego przedmiot postępowania immunitetowego, tj. żądanie wyrażenia zgody na pociągnięcie posła do odpowiedzialności karnej, nie może zostać zrealizowany, ponieważ skarga procesowa, z którą to żądanie było związane, została prawomocnie (niepodważalnie) rozstrzygnięta. W konsekwencji należy przyjąć, że Komisja Regulaminowa i Spraw Poselskich nie powinna kontynuować rozpatrywania wniosku oskarżyciela subsydiarnego po prawomocnym umorzeniu postępowania karnego przez sąd apelacyjny.

2. Druga kwestia podniesiona w pytaniach dotyczy sytuacji, w której oskarżyciel posiłkowy subsydiarny, którego wniosek o uchylenie immunitetu nie został rozpatrzony do czasu prawomocnego umorzenia postępowania karnego, uzyska przed Sądem Najwyższym kasację takiego orzeczenia. Chodzi o to, czy w takim przypadku Sejm powinien powrócić do rozpatrywania wniosku immunitetowego, czy też konieczne jest złożenie kolejnego wniosku. Konsekwencją tezy o bez-

⁴ S. Steinborn, *Prawomocność części orzeczenia w procesie karnym*, Warszawa 2011, s. 45.

przedmiotowości postępowania immunitetowego po prawomocnym umorzeniu postępowania karnego przez sąd jest założenie, że wniosek o uchylenie immunitetu nie może być dalej rozpatrywany przez Sejm. Odrębnym zagadnieniem jest tryb, w którym Sejm i jego organy mogą rozstrzygnąć, że wniosek o uchylenie immunitetu stał się bezprzedmiotowy (por. niżej pkt 3). Przyjąć jednak należy, że uchylenie prawomocnej decyzji procesowej kończącej postępowanie będzie rodziło konieczność złożenia nowego wniosku o uchylenie immunitetu.

3. Trzecie pytanie dotyczy możliwości odesłania przez Komisję Regulaminową i Spraw Poselskich – na gruncie obowiązujących przepisów prawa – wniosku oskarżycielowi posiłkowemu subsydiarnemu, w sytuacji gdy Komisja – po prawomocnym umorzeniu postępowania przez sąd – uzna, że rozpatrywanie tego wniosku stało się bezprzedmiotowe. Sygnalizowana wątpliwość dotyczy szerszej kwestii związanej ze sposobem postępowania Sejmu i jego organów w przypadku, gdy przed rozstrzygnięciem w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu ujawni się okoliczność świadcząca o tym, że wniosek stał się bezprzedmiotowy. Sytuacja taka będzie miała miejsce m.in. w przypadku wygaśnięcia mandatu posła (np. na skutek śmierci, zrzeczenia się mandatu lub naruszenia zasady *incompatibilitas*), wycofania wniosku przez wnioskodawcę, śmierci oskarżyciela prywatnego lub posiłkowego subsydiarnego (w sytuacji, gdy osoby najbliższe lub osoby pozostające na utrzymaniu zmarłego nie wstąpią w jego prawa w terminie zawitym trzech miesięcy od dnia śmierci – por. art. 61 k.p.k. w związku z art. 58 § 2 k.p.k.), odstąpienia od oskarżenia przez oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego (art. 57 § 1 k.p.k.), cofnięcia pozwu (art. 203 § 1 k.p.c.) lub prawomocnego umorzenia postępowania przez sąd. Cechą wspólną wszystkich tych przypadków jest to, że z uwagi na zaistnienie określonych zdarzeń prawnych lub faktycznych Sejm nie może merytorycznie odnieść się do żądania wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej posła objętego wnioskiem. Chodzi o sytuacje, w których wnioskodawca utracił prawo popierania wniosku lub osoba objęta wnioskiem przestała podlegać ochronie immunitetowej.

Wniosek o uchylenie immunitetu ulega konsumpcji w wyniku uchwały Sejmu wyrażającej lub odmawiającej wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej (art. 105 ust. 2 Konstytucji) lub na skutek złożenia przez posła oświadczenia, o którym mowa w art. 105 ust. 4 Konstytucji. Ani ustawa o wykonywaniu mandatu posła i senatora, ani regulamin Sejmu nie formułują *expressis verbis* żadnych szczególnych zasad określających tryb postępowania organów Sejmu w sytuacji, gdy rozpatrywany wniosek o uchylenie immunitetu stał się bezprzedmiotowy (w określonym wyżej rozumieniu). Pozornie mogłoby to oznaczać, że jedynym dopuszczalnym rozstrzygnięciem jest w takiej sytuacji poddanie wniosku pod głosowanie w izbie. Sejm, uznawszy bezprzedmiotowość wniosku, powinien w takiej sytuacji odmówić wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej. Stanowisko takie należy jednak odrzucić z dwóch powodów. Po pierwsze, zbiór przypadków, w których zachodzi bezprzedmioto-

wość postępowania, obejmuje sytuacje, w których poseł, objęty wnioskiem utracił mandat (wygaśnięcie mandatu). Poddanie pod głosowanie wniosku o uchylenie immunitetu oznaczałoby, że Sejm dokonuje rozstrzygnięcia w odniesieniu do osoby, której taki przywilej już nie przysługuje. Po drugie, głosowanie w Sejmie – z natury rzeczy – zakłada zarówno możliwość decyzji pozytywnej (uchylenie immunitetu), jak i negatywnej (odmowa uchylenia). Merytoryczne rozstrzygnięcie wniosku, który stał się bezprzedmiotowy, oznaczać może zatem, że izba uchylił immunitet w sprawie, w której prawomocnie zakończone zostało postępowanie karne.

Teoretycznie alternatywne rozwiązanie statusu wniosków, które stały się bezprzedmiotowe, mogłoby polegać na faktycznym odstąpieniu przez Sejm i jego organy od podejmowania jakichkolwiek działań zmierzających do merytorycznego rozpoznania wniosku. Stanowisko takie należy również odrzucić z uwagi na zasadę, która zakłada, że w sytuacji, gdy po nadaniu biegu wnioskowi o uchylenie immunitetu, a przed podjęciem przez Sejm rozstrzygnięcia w tej sprawie, upłynie kadencja Sejmu, postępowanie w danej sprawie toczy się nadal w Sejmie następnej kadencji, o ile poseł, którego wniosek dotyczy, został wybrany na tę kadencję (art. 11 ust. 4 u.w.m.p.s.). W przypadku posłów, którzy odnowią swój mandat w następnej kadencji Sejmu, zaniechanie rozpatrywania bezprzedmiotowego wniosku nie doprowadzi wraz z końcem kadencji starego Sejmu do zakończenia postępowania (zasada dyskontynuacji), lecz spowodowałoby konieczność kontynuacji postępowania w nowym Sejmie.

W konsekwencji należy przyjąć, że bezprzedmiotowość wniosku powinna zostać stwierdzona uchwałą komisji podejmowaną na ogólnych zasadach wynikających z regulaminu Sejmu. Uchwała taka miałaby charakter deklaracyjny (opinia komisji), a jej adresatem powinien być Marszałek Sejmu, który zgodnie z ustawą o wykonywaniu mandatu posła i senatora jest organem Sejmu odpowiadającym za nadawanie biegu wnioskowi o uchylenie immunitetu (art. 7c ust. 1), co w świetle ustaleń doktryny zakłada również prawo do dokonywania oceny poprawności formalnej wniosków⁵. Marszałek Sejmu – kierując się opinią komisji – powinien powiadomić wnioskodawcę o zamknięciu prowadzonego w Sejmie postępowania w sprawie wniosku z uwagi na jego bezprzedmiotowość. Kompetencja Marszałka Sejmu do deklaracyjnego stwierdzenia bezprzedmiotowości wniosku jest pochodną jego konstytucyjnych kompetencji do reprezentowania Sejmu na zewnątrz oraz wiąże się z uprawnieniami tego organu w zakresie kontroli formalnej wniosku (przywołany wyżej autor uznaje, że marszałkom obu izb przysługuje uprawnienie do kontroli formalnej wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie parlamentarzysty do odpowiedzialności karnej, które obejmuje zarówno prawo do weryfikacji, czy wniosek zawiera wszelkie elementy prze-

⁵ Zob. K. Grajewski, Uwagi do art. 7c – art. 8 [w:] *Komentarz do ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora*, red. K. Grajewski, Warszawa 2014, s. 120.

widziane przepisami ustawy o wykonywaniu mandatu, jak i prawo do kontroli, czy wniosek został złożony przez uprawnionego oskarżyciela⁶). *De lege ferenda* postulować należałoby bardziej wyraźne zakotwiczenie obu tych kompetencji w przepisach ustawy.

4. Ostatnie pytanie dotyczy problematyki wycofania wniosku. W szczególności chodzi o to, czy na każdym etapie postępowania w Sejmie wnioskodawca może wycofać swój wniosek?

W piśmiennictwie oraz praktyce parlamentarnej przyjmuje się, że podmiot, który złożył na ręce Marszałka Sejmu wniosek o uchylenie immunitetu, może swobodnie rozporządzać nim do momentu podjęcia przez Sejm uchwały w sprawie wyrażania zgody na pociągnięcie odpowiedzialności karnej lub do momentu złożenia przez posła oświadczenia, o którym mowa w art. 105 ust. 4 Konstytucji. Cofnięcie wniosku powoduje, że kontynuacja postępowania staje się bezprzedmiotowa⁷.

5. Odrębnej uwagi wymaga kwestia związana z postępowaniem w sprawie wniosku o wyrażenie przez Sejm zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej posła M. wniesionego w dniu 15 czerwca 2015 r. przez P., reprezentowanego przez pełnomocnika radcę prawnego Ś. Wniosek ten został wniesiony w Sejmie VII kadencji. Mając na uwadze, że postanowienie Sądu Apelacyjnego w W. prowadzące do prawomocnego umorzenia postępowania zostało wydane 8 października 2015 r., a więc przed upływem VII kadencji Sejmu, rodzi się pytanie, czy trafnie Marszałek Sejmu zastosował wspomniany wyżej art. 11

⁶ *Ibidem*.

⁷ K. Grajewski, *Opinia na temat niektórych regulacji prawnych dotyczących postępowania z wnioskiem oskarżyciela o wyrażenie zgody na pociągnięcie posła (senatora) do odpowiedzialności karnej*, 7 stycznia 2007 r., BAS 60/07; J. Mordwiłko, *Opinia prawna w sprawie dopuszczalności wycofania wniosku z oskarżenia prywatnego o wyrażenie zgody na pociągnięcie posła do odpowiedzialności karnej po złożeniu przez Komisję Regulaminową i Spraw Poselskich sprawozdania*, 1 marca 2007 r., BAS-WAUiP-549/07; J. Mordwiłko, *Opinia prawna w sprawie dopuszczalności wycofania wniosku z oskarżenia prywatnego o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej posła Sławomira Nitrasa*, 31 października 2007 r., BAS-WAUiP-2188/07; J. Mordwiłko, *Opinia prawna w sprawie wycofania przez Generalnego Inspektora Transportu Drogowego dwóch wniosków o wyrażenie przez Sejm zgody na pociągnięcie posła Romana Koseckiego do odpowiedzialności za wykroczenia*, 29 stycznia 2014 r., BAS-WAUiP-83/14; K. Kubuj, *Opinia w sprawie pisma z dnia 28 stycznia 2016 r. adwokata Krzysztofa Rajczewskiego – pełnomocnika oskarżyciela prywatnego Zenona Daniłowskiego w sprawie wycofania wniosków o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej posłów Krzysztofa Moskala oraz Piotra Babinetza*, 23 lutego 2016 r., BAS-WAUiP 170/16; K. Kubuj, *Opinia w sprawie pisma z dnia 24 lutego 2016 r. adwokata Marka Kowalskiego – pełnomocnika oskarżyciela prywatnego Grzegorza Biereckiego – informującego o wycofaniu wniosku o uchylenie immunitetu poseł Elżbiety Radziszewskiej*, 7 marca 2016 r., BAS-WAUiP 465/16.

ust. 4 u.w.m.p.s., kierując wniosek do rozpatrzenia w Komisji Regulaminowej i Spraw Poselskich (VII kadencja Sejmu zakończyła się wraz z upływem dnia poprzedzającego dzień pierwszego posiedzenia Sejmu VIII kadencji, czyli w dniu 11 listopada 2015 r.). Chodzi o to, czy wniosek, który na skutek prawomocnego umorzenia postępowania przez sąd stał się bezprzedmiotowy w okresie kadencji „starego” Sejmu, powinien być rozpatrywany przez „nowy” Sejm. Innymi słowy, chodzi o to, czy do wniosków, które stały się bezprzedmiotowe przed zakończeniem kadencji, zastosowanie znajduje zasada, o której mowa w art. 11 ust. 4 u.w.m.p.s. Odpowiedź na tak postawione pytania – opierająca się na wyżej wyeksplikowanych założeniach – musi być pozytywna. Należy bowiem przyjąć, że do czasu stwierdzenia przez Marszałka Sejmu bezprzedmiotowości wniosku nie ma formalnych podstaw do oceny, iż postępowanie Sejmu w sprawie wniosku uległo zamknięciu.